

obecná hodnota pozemku. Při určení náhrady budiž přihlíženo k dosavadnímu způsobu užívání pozemku. K té okolnosti, že pozemek stal se pozemkem stavebním po té, kdy ho vlastník nabyt, nebo že ho lze užiti ke stavbě, možno přihlížeti jen potud, pokud vlastník pozemku učinil naň za tím účelem zvláštní náklad.

Při určení náhrady nebuď hleděno k těm poměrům, o nichž je patrné, že byly způsobeny v úmyslu, aby jich bylo použito jako důvodu žádosti za zvýšení náhrady. Taktéž nebuď hleděno k ceně mimořádné (§ 305 obč. zák.) a k hodnotě, které nabude snad vyvlastněný předmět provedením zamýšleného podniku.

Při určení náhrady budiž dbáno změny v hodnotě pozemku, který zůstal nevyvlastněn.

Náhradu lze dáti také v pozemcích stejné hodnoty.

Náklady vyvlastňovacího řízení nese vyvlastňovatel.

§ 6.

Nevykáže-li vlastník, že oprávnění z knihovních závad souhlasí, aby jemu náhrada byla přímo vyplacena, složí ji vyvlastňovatel u knihovního soudu. Soud rozvrhne složenou náhradu v nesporném řízení podle zásad exekučního řádu. Průkaz, uvedený v první větě tohoto paragrafu, jest podati listinou, na níž podpis oprávněného je soudně neb notářsky ověřen.

Jakmile vyvlastňovací nález nabude právní moci a náhrada bude zaplacená neb u knihovního soudu náhrada nebo prozatímní jistota (§ 4) složena, odevzdá úřad vyvlastňovaný pozemek v držení vyvlastňovateli.

§ 7.

Právo vlastnické k vyvlastněnému pozemku, který získaly vyvlastněním okres, obec nebo stavební sdružení, lze zciziti jen se svolením ministerstva sociální péče, a vyvlastnitel je povinen provést dílo, k jehož zřízení byl vydán vyvlastňovací nález. Ministerstvo sociální péče může svému svolení připojiti vhodné podmínky. Do knih veřejných vložiti jest k návrhu vyvlastnitelovu právo získané vyvlastněním a zároveň s tímto vkladem poznamenati jest z úřední povinnosti omezení práva vyvlastnitelova a povinnost, vyslovené v první větě tohoto paragrafu.

§ 8.

Nebude-li ve lhůtě § 4 stanovené započato se stavbou, pro niž vyvlastnění se stalo, může býti vyvlastňovací nález na žádost vyvlastňovaného zrušen úřadem, který vydal nález. V tom případě zůstává vyvlastněnému vyhrazeno uplatnění náhradu škody pořadem práva.

Ze závažných důvodů může úřad, který vydal vyvlastňovací nález, původní lhůtu přiměřeně prodloužiti.

§ 9.

Vyvlastnění pozbude účinku, jestliže vlastník vyvlastňovaného pozemku do doby, než vyvlastňovací nález nabude právní moci, předloží náležitý projekt zastavění vyvlastňovaného objektu obytným stavením, se stavbou nejdéle do půl roku započne a ji též dokončí v přiměřené lhůtě, kterou ustanoví vyvlastňovací úřad. Lhůta může býti ze závažných důvodů prodloužena.

Neprovede-li vlastník vyvlastněného pozemku díla uvedeného v 1. odstavci do doby, jemu určené, může býti vyvlastnění uplatněno podle původního nálezu.

§ 10.

Zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení a pozbude jí dnem 31. prosince 1924.

§ 11.

Tento zákon provéstí ukládá se ministru vnitra, sociální péče, veřejných prací a spravedlnosti.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

Dr. Winter v. r.

Hampl v. r.

Švehla v. r.

Dr. Veselý v. r.

Čís. 21.

Zákon ze dne 19. prosince 1919,

jmž se mění ustanovení zákona ze dne 4. ledna 1909, č. 4 ř. z., o zvelebení zemědělství stavbami vodními.

Článek I.

Ustanovení § 4 zákona ze dne 4. ledna 1909, čís. 4 ř. z., se zrušují.

Článek II.

Ustanovení §§ 2, 3, 11, 12, 15 a 17 tohoto zákona se pozměňují a budou přístě zníti takto:

§ 2.

Státnímu melioračnímu fondu bude věnován v rozpočtu ministerstva zemědělství v letech 1919 až 1928 ze státních peněz každoročně určitý peníz, nejvyšší částkou 15,000,000 korun.

Peníz, jehož by nebylo užito v některém správním roce, bude fondu zachován a budiž zatím na úrok uložen; úroky a splátky půjček z fondu poskytnutých plynou zpět do fondu.

Ministr zemědělství v dohodě s ministrem financí spravuje státní meliorační fond. O stavu fondu a o tom, jak se s ním hospodáří, předložena buď Národnímu shromáždění každého roku závěrka účtů ke schválení.

§ 3.

Projekty a rozpočty nákladů podniků, které mají být podporovány ze státního melioračního fondu, vyžadují schválení ministra zemědělství, dříve nežli se započne s jich prováděním.

Generální návrhy meliorační, které jsou v souvislosti s úpravami řek, náležejících do oboru působnosti ministerstva veřejných prací, podléhají schválení tohoto ministerstva v dohodě s ministerstvem zemědělství.

Úhrada nákladů těchto podniků buď upravena zvláštní úmluvou mezi účastněnými činiteli (státní a zemskou správou, jakož i zájemníky), v níž kromě toho musí být vyhrazen státní správě přiměřený vliv na provádění a postup podnikův a spolehlivým způsobem finančně a technicky zabezpečeno příští udržování zamýšlených úprav a meliorací v dobrém stavu.

Státní správa může cestou donucovací podnik provést, kdyby ustanovení úmluvy nebyla dodržována a kdyby z toho vznikla patrná škoda neb újma účastníků podniků, a vyžadoval-li by toho veřejný zájem.

O stížnostech nebo námitkách proti nedodržování úmluvy rozhoduje ministerstvo zemědělství s konečnou platností.

Dojednání takové úmluvy vyhlásí ministerstvo zemědělství ve Sbírce zákonů a nařízení republiky Československé.

Pokud zákon ze dne 4. ledna 1909, č. 4 ř. z., vztahuje se na jiných místech na úpravu jednotlivých podniků zemským zákonem, nastupuje přistě na jeho místo úmluva podle předchozího odstavce.

§ 11.

Vedle podpory podniků v §§ 5—9 uvedené, jsou-li tu poměry zvláštního zřetele hodné, budiž výjimečně poskytnuta zemi půjčka z melioračního fondu nezúročná nebo nejvýše 3% zúročná a splatná ve lhůtách, které v každém případě zvláště budou ustanoveny, až do 50% té sumy, kterou země sama má nésti, nebo kterou poskytne podniku jako nesplatný příspěvek nebo jako půjčku.

§ 12.

Příspěvek státního melioračního fondu může být opatřen úvěrem, při čemž státní meliorační

fond na místě svého bezprostředního příspěvku splácí v anuitách zápůjčku naň připadající.

§ 15.

Aby bylo zabezpečeno řádné udržování podniků, které budou v budoucnu ze státního melioračního fondu podporovány, budiž utvořen pro každý podnik toho druhu udržovací fond v takové výši, aby jeho výnos podle individuálních poměrů podniku stačil ku provedení řádných udržovacích prací.

Náklad spojený se zřízením udržovacího fondu, který dlužno do rozpočtu podniku pojmá, může být účasten podpory ze státního melioračního fondu a z prostředků zemských podle ustanovení §§ 6—9.

Otázka správy udržovacích fondů, jež dlužno před konečnou kolaudací podniků plně složit, bude upravena ministerstvem zemědělství v dohodě se zeměmi.

Dohled nad řádným udržováním provedených prací, vyjímajíc práce zahrzovací, které spadají do působnosti odborů pro hrazení bystřin, vykonávají orgány veřejné kulturně-technické služby, jejíž vybudování v tomto směru se ponechává státní a zemské správě.

Výnosů jednotlivých udržovacích fondů použije se k návrhu dohlédacích orgánů ku provedení nutných udržovacích prací, při čemž jest jakýkoliv opravný prostředek vyloučen.

Nestačí-li výnos ten k úhradě nákladu řádného udržování, lze použít k tomu účelu zcela výjimečně po předchozím svolení podporujících činitelů též podstaty fondu až do výše 40%.

Byl-li podle ustanovení předchozího odstavce fond ztenčen, nutno jej ihned obdobným způsobem, jak byl původně utvořen, na původní výši doplniti.

Mimořádné práce, jež nelze ani takto uhraditi, pokládají se za práce obnovovací (rekonstrukční), které jest projednati jako nový podnik zvláště.

Bude-li v budoucnu zřízen ústřední udržovací fond pro celý stát nebo jednotlivé jeho části, možno udržovací fondy, utvořené pro jednotlivé podniky, sloučiti s tímto ústředním fondem.

Předchozí ustanovení o použití udržovacích fondů platí obdobně i pro fondy již zřízené před platností tohoto zákona. Byl-li takový fond ztenčen, nutno jej ihned doplniti na výši v odstavci prvé ustanovenou, při čemž může být náklad s tímto doplněním spojený účasten státní i zemské podpory podle ustanovení §§ 6—9.

§ 17.

Zřizuje-li se pro podniky již provedené, jež neměly dosud udržovacího fondu, dodatečně takový fond, nutno dbáti obdobně ustanovení § 15.

O zřízení tohoto fondu, jeho správě, použití a případném doplnění budíž uzavřena mezi podporujícími činiteli a zájemníky zvláštní úmluva.

Článek III.

Zemské výbory (správní výbory, komise) zmocňují se ku povolování a výplatě zemských příspěvků podle melioračních zákonů i v těch případech, jež by byly vyhrazeny schválení zemských sněmů.

Článek IV.

Ustanovení § 62 českého, pokud se týče § 61 moravského a slezského, jakož i § 121 uherského zákona vodního o přednosti závazků (příspěvků) vzešlých z družstevních poměrů platí i tenkrát, podnikají-li meliorační nebo úpravní práce jiné veřejnoprávní korporace nežli vodní družstva, ať již samostatně nebo tím, že se na jejich provádění spolusúčastní. Platnost ustanovení § 121 uherského zákona vodního rozšiřuje se zároveň, pokud se týče Slovenska a Podkarpatské Rusi, i na družstva pro účely zavodňovací.

Článek V.

Ustanovení takto pozměněného, pokud se týče doplněného zákona ze dne 4. ledna 1909, č. 4 ř. z., vztahují se též na Slovensko a Podkarpatskou Rus s tou změnou, že ze státního melioračního fondu hradí se prozatím až do případného zavedení zemské správy také příspěvky podle ustanovení §§ 6 až 9 na země vypadající, čímž přecházejí veškerá práva a povinnosti vyplývající z tohoto důvodu na stát.

Článek VI.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Článek VII.

Provedení zákona ukládá se ministru zemědělství a financí.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

Švehla v. r.,

v zastoupení nepřítomného ministra zemědělství.

Sonnátg v. r.

Čís. 22.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 2. ledna 1920,

kterým se uvolňuje obchod hovězím dobytčím, upravuje spotřeba hovězího a telecího masa, jakož i se ustanovují nejvyšší ceny hovězího masa a zabíjích telat.

Na základě zákona ze dne 24. července 1917,

č. 307 ř. z., a uher. zák. čl. LXIII z r. 1912 a čl. I z r. 1914, se nařizuje:

§ 1.

Obchod hovězím dobytčím všeho druhu jest volný, pokud v tomto nařízení není úchylek.

Výhradní právo nákupní, které bylo svého času státní správou propůjčeno zvláštním organizacím, se zrušuje; rovněž zrušují se Správní komise pro obchodování dobytčím, masem a zvěřinou, zřízené v jednotlivých zemích.

§ 2.

Porážky hovězího dobytka omezují se na ono množství kusů, které dle pokynů ministerstva pro zásobování lidu a ministerstva zemědělství určovat budou pro svou správní oblast zemské politické úřady (pokud se týče Hospodářský úřad pro Slovensko v Bratislavě a Zásobovací úřad v Užhorodě), t. zv. spotřební kontingenty.

Politické okresní správy, na Slovensku a v Podkarpatské Rusi úřady služnovské, budou regulovati v rámci přiznaného spotřebního kontingentu masnou spotřebu ve svém obvodu, určující zejména místo a počet porážek, jakož i živnostníky (po případě zvláštní zásobovací organizace) k odporázení dobytka a k výseku masa oprávněné. Úřady tyto jsou povinny zavést zvláštní porážkové listy jakožto legitimace, na jejichž průkaz toliko jest porážka dobytka přípustnou.

Dodavatelé dobytka, resp. masa pro spotřebu vojska nakupují a porážejí v rámci vyměřené spotřeby masa pro vojenskou správu dle stejných zásad.

§ 3.

Při vydávání průvodních listů dobytčích nutno v rubrice „Místo určení“ stručně vyznačiti, zda dobytče určeno k chovu nebo na porážku, jinak jest průvodní list dobytčích neplatným.

Zvláštní ohledači jatečného dobytka a masa a, není-li těchto, starostové obce smějí odporázení dovoliti teprve, zjistí-li, že strana je k porážce určitého kusu oprávněna a že dobytče vzhledem k obsahu průvodního listu dobytčího skutečně se hodí k porážce.

§ 4.

Domácí porážky hovězího dobytka se vůbec zakazují.

Pokud se jedná o zvířata, jež nutno odporáziti (porážky z nouze), čítá se maso, takto získané a znalecky poživatelným prohlášené, vždy do okresního spotřebního kontingentu.

§ 5.

Nejvyšší ceny jatečného, jakož i chovného a užitkového dobytka se zrušují. Rovněž odpadá